

Sukuseura Silventoiset ja Silvennoiset ry:n kesäretki – ensikertalaisen päivä

Kesäaamu 9.8.2025 valkeni lempeänä, kun saavuin Hotelli-ravintola Kägöseen. Olin ensimmäistä kertaa mukana Sukuseura Silventoiset ja Silvennoiset ry:n kesäretkellä, ja jännitys tuntui vatsanpohjassa asti. Kägösen pihalla oli paljon tuntemattomia kasvoja, ja aamukahvin tuoksu leijui ilmassa. Kahvia oli tarjolla jo yhdeksästä alkaen, ja moni oli ehtinyt istahtaa hetkeksi ennen päivän kierrosta.

Kello kymmeneltä retki virallisesti alkoi. Autoletka suuntasi 6-tietä hieman taaksepäin ja kääntyi oikealle Vierevintielle. Ensimmäinen pysähdys oli Vierevin vanhalla hautausmaalla, tien oikealla puolella. Paikka oli metsäinen, hiljainen ja kaunis, ja ensikertalaisena kuuntelin tarkasti, kun kokeneemmat retkeläiset kertoivat tarinoita haudoissa lepäävistä sukulaisista.

Matka jatkui Parikkalan kirkolle ja hautausmaalle, missä sytytimme kynttilöitä ja vaihdoimme muistoja. Vaikka olin mukana ensimmäistä kertaa, tunsin oloni tervetulleeksi – tarinat, muistot ja suvun yhteinen historia kietoutuivat ympärilleni.

Syvemmälle kotiseudulle – hiekkateitä ja vanhoja maisemia

Parikkalan keskustasta jatkoimme Tiviäntietä pitkin, ylitimme 6-tien ja suuntasimme Kannaksentielle. Tie muuttui hiekkatieksi, ja auton renkaat rähisivät kesäisessä pölyssä.

Rasvaniemen jälkeen jatkoimme kohti Haukkavaaraa ja Honkakylää.

Sorokulmantie vei meidät kohti Honkakylän kauppamuseota, jonka kohdalla pysähdyimme. Valitettavasti kauppamuseo oli kiinni ja jouduimme jatkamaan matkaa.

Honkakyläntieltä jatkoimme Mikkolanniementielle, ja sieltä edelleen kohti Römppettä. Myötävaarantie vei meidät Matrin suuntaan, Lonkalammen ohitse. Munalammintie kaartui loivasti vasemmalle, ja pian ohitimme Matrin. Timolahdentietä pitkin palasimme kohti Mikkolanniementietä, mutta ennen sitä pysähdyimme kahdessa erityisessä paikassa: Kuorevaaran siirtolohkareella ja Timolahden tilalla.

 Henkilökohtainen hetki
Timolahdessa – isoisän äidin (Ida Matintytär Kohonen os. Silvennoinen s. 1891 k. 1970) kotitila – Kumpu 12. Timolahdentielle käänntyessämme tunnelma muuttui.

Olin kuullut tästä paikasta ennenkin, mutta vasta nyt ymmärsin, mitä se todella merkitsi: tämä oli isoisäni äidin kotitila ja ollut suvulla jo vuosisatoja.

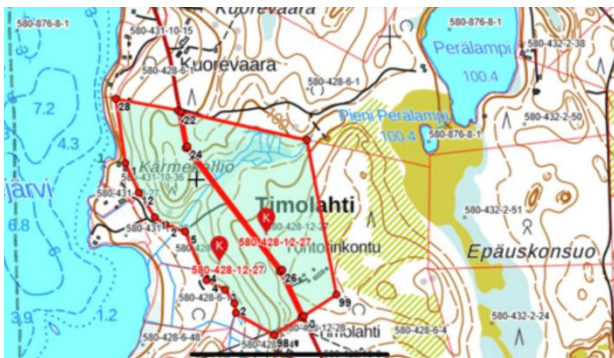
Astuin autosta ja katselin ympärilleni. Pihapiiri oli hiljainen, mutta ei tyhjä – se oli täynnä menneisyyden jälkiä. Vanha talo, erottui ruohon seasta. Sen vieressä kasvoi vanha mänty, jonka rungossa oli vuosikymmenten uurteita. Anneli, yksi suvun jäsenistä tuli viereeni, tarttui käteeni ja sanoi:

“Tässä se oli. Tällä pihalla meidänkin läheisemme, Ida ja Otto, juoksivat lapsina. Ja tuo pihamaan puu on nähnyt vuosien aikana paljon.”

Kumarruin keräämään
pihalta muutaman
heinäkorren. Ajattelin, että
juuri täällä on isoisäni äiti
Ida, ehkä joskus istunut,
sitonut kengännauhojaan tai
levännyt heinätöiden
jälkeen. Yhtäkkiä paikka ei
ollut enää vain
pysähdyspiste reitillä – se
oli pala omaa tarinaani.

Kun kävelin pihan poikki,
näin mielessäni hetken ajan
vilauksen menneestä: lapsia
juoksemassa, pyykkiä

kuivumassa narulla, hevosen kavioiden kopsetta pihatiellä. Tunsin, että olin tullut paikkaan,
jossa minun juureni olivat olleet jo kauan ennen kuin minä itse olin olemassa.

Kun lähdimme jatkamaan matkaa, katsoin vielä
taakseni. Timolahden kruununtila Kumpu 12.sta
ja pihapiiri jäi hiljaisena ja arvokkaana
paikoilleen, mutta minulle se ei ollut enää vain
maisema. Se oli nyt osa minua – pala suvun
tarinaa, joka oli vihdoinkin saanut kasvot ja paikan.
Tunsin, miten päivä, suku ja maisema alkoivat
nivoutua yhteen – kuin olisin astunut sisään
tarinaan, joka oli alkanut kauan ennen minua.

Pysähdyimme vielä Kuorevaaran siirtolohkareen ja jatkoimme siitä matkaa lounaalle.

Juholan Biisoni Areena – päivän ruokailu

Kello 13.30 jatkoimme matkaa Kummuntietä pitkin kohti Juholan Biisoni Areenaa, jossa nautimme maittavan lounaan. Tunnelma oli lämmin ja iloinen – päivän aikana syntyneet keskustelut jatkuivat, ja uudet tuttavuudet tuntuivat jo vanhoilta ystäviltä.

Päivän viimeiset pysähdykset ja päätös Saaren kirkolla

Lopuksi Riionsalmentie ja Kirkontie johdattivat meidät Saaren hautausmaalle. Kello oli noin viisi iltapäivällä, kun kotiseutukierros päättyi. Saaren hautausmaalla vallitsi rauhallinen, kiitollinen tunnelma – päivä oli ollut pitkä, mutta täynnä merkitystä. Kuin tilauksesta Saaren kirkon kellot aloittivat hiljaisen soitannon, kuin kiitoksena päivälle.

Minulle, ensikertalaiselle, päivä oli ollut enemmän kuin retki. Se oli matka suvun juurille, tarinoihin ja maisemiin, jotka olivat olleet olemassa kauan ennen minua – ja jotka nyt tuntuivat hieman enemmän myös omilta.

Kiitos <3 kaikille kesän retkestä 2025: Anneli, Riikka, Eija, Juho, Pirjo, Ritva, Tapio ja Seija
Toivottavasti tapaamme jälleen kesällä 2026.

Ystävällisin terveisin

Kati Kohonen